

Трансформацията настъпи в 2:23 сутринта, тихоокеанско стандартно време.

Доколкото разбрах, всеки, който беше на закрито, когато тя се случи, умря на място. Ако имаше някакъв покрив над главата си – беше мъртъв. Това включваше и хората в коли, самолети, метрото. Дори в палатки и кашони. По дяволите, може би и под чадъри. Макар че за последното не съм напълно сигурен.

Няма да ви лъжа. Вие, които сте били вътре, вероятно на топло, заспали, сънуващи някаква случайна глупост – завиждам ви. Вие сте късметлиите. Просто сте си отишли. Превърнати в прах по време на трансформацията.

Беше вторник, календарът тъкмо бе превключил на 3 януари. Ужасна зимна буря беше връхлетяла Северна Америка и половината континент бе погребан под сняг и лед. В Сиатъл онази нощ нямаше много сняг. Но беше доста под нулата – необичайно студено дори за януари.

Сигурен съм, че в други части на света, където беше по-топло и не беше посред нощ, са оцелели повече хора. Много повече.

Освен това се обзалагам, че по време на инцидента болшинството от тях навярно са били облечени с доста повече дрехи от мен. И че тези задници са били достатъчно умни да не влизат в светлината.

Аз обаче нямах избор. Както казах – беше под нулата. Бях навън. Облечен с боксерки, кожено яке и чифт розови сандали „Крокс“, които едва ми ставаха.

Нещо повече – в ръцете си гържах една врещяца, граскаца, гърчеща се и плюеща котка на име Принцеса Донът*, Пухкавелката от Куийн Ан**. Тя беше костенуркова персийка, струваща повече от годишната ми заплата. Бившата ми приятелка я наричаше Принцеса Донът за по-кратко. Аз ѝ виках просто Донът.

Нека се върна десетина минути назад. Няма да ви отежчавам с твърде много предистория, но някои подробности може да се окажат важни.

Казвам се Карл. На двадесет и седем години съм. След като прекарах известно време в Бреговата охрана на САЩ, се хванах да работя като корабен техник – оправях електрическите системи на лъскавите яхти на разни богаташи. До броени дни преди цялата лудост да започне, живеех с приятелката си в един апартамент в Сиатъл.

Казваше се Беатрис. Беа. Беше заминала на Бахамите за Нова година с една тайфа приятели. Не ми беше казала, че бившето ѝ гадже също е с тях. Разбрах го едва когато видях снимката ѝ в Инстаграм, на която тя седеше в скута му.

Не обичам грами, не се справям добре с тях. Дали ми е изневерявала, или не – не беше от значение. Беше ме излъгала. Обагих ѝ се и ѝ казах, че между нас е свършено. Обещах, че нещата ѝ ще са събрани и готови, когато се върне. Без грами. Без кавги. Но краят си е край.

Беше помолила родителите си да вземат котката, но те живееха от другата страна на Каскадите, а в това лошо време никоой не можеше да мине през планинските проходи. Така че обещах да се грижа за Донът, докато Беатрис се върне.

Та, нека ви разкажа за Донът. Както казах – тя е от онези пухкави котки със сплескани муцуни, които сякаш са създадени да седят в скута на злодей от поредицата за Джеймс Бонд. С Беа делеяхме апартамент с две спални и едната от тях беше само за котката – ако това ви говори нещо. По-точно, стаята беше

* Или, ако предпочитате, Поничка, макар че донътите обикновено са кръгли и с дупка в средата, докато поничките могат да имат по-различна форма. – Б.пр.

** Квартал в Сиатъл. – Б.пр.

посветена на розетките на Донът с надписи „Победител в изложбата“ и „Най-породист участник“, както и на безбройните ѝ награди и рамкирани снимки, на които тя сеги с бухнала козина и сърдит вид на някаква маса, докато Беа и някой съдия позират зад нея. Беа сигурно имаше поне петдесет такива снимки. Всеки път, когато водеше Донът на изложба, получаваше по няколко розетки, купи и фотографии. А тя водеше проклетата котка на изложби почти всеки уикенд.

Цялото ѝ семейство се занимаваше с развъждането на персийски котки и показването им по състезания. Аз не разбирах много от котешки изложби. И не исках да бъда въввлечен в техния свят. Както казах – не обичам грами.

Но нека ви кажа нещо за котколюбците, по-точно за хората от котешките изложби...

Всъщност няма значение. Да вървят по дяволите. Важното е, че Беа и Донът бяха част от свят, в който аз не исках да участвам.

Никога не съм се смятал за голям фен на котките. Но ако трябва да съм честен – харесвах Донът. На тази котка не ѝ пукаше за никого и нищо, а това е качество, което съм склонен да уважавам. Ако ѝ се седеше в скута ми, докато играех на плейстейшъна, просто седеше там. И ако я вдигнеш – съкаше, дереше, скачаше обратно в скута ми... и ме гледеше с онази сплескана муцуна, която сякаш казваше: *И какво ще направиш по въпроса?*

Изкушавал съм се, и то многократно, да я удуша. Но не съм задник. А и уважавах упоритостта на малкото чудовище. Някои от приятелите ми ме подиграваха, че си губя времето с пухкав домашен любимец, струващ повече от заплатата ми, но аз се радвах. Радвах се на това топче козина в скута си.

Едно от железните, ненарушими правила на Беа беше: никакво пушене в апартамента. Така че след скарването ни реших да си наваксам. Да, знам – детинско е. Само че навън беше смразяващо. Донът не обичаше особено дима, а и миризмата попиваше в козината ѝ. Затова отварях леко прозореца, когато палех цигара.

Та, когато се събудих към два през нощта, стреснат от някакъв сън, реших, че ми се пуши. Извадих си кутията, откряхнах прозореца и си запалих една цигара.

Донът, която досега беше спала до мен в леглото, точно в този момент реши – за пръв път в цялото си котешко съществуване, – че иска да излезе навън и да поразгледа. Скочи на рамото ми и се метна през прозореца на втория етаж право върху гървото пред апартамента. Просто така. Отварял съм този прозорец десетки пъти през изминалата година и тя никога не му е обръщала внимание. Но точно тази вечер – най-студената в годината – косматата идиотка реши да си играе на Луис и Кларк и да излети от апартамента на изследователска мисия.

Спусна се по гървото, подуши тротоара няколко пъти и моментално осъзна, че навън е дяволски студено. Приключението ѝ свърши толкова бързо, колкото и започна – покатери се обротно на гървото и застана на клона, гледайки ме от петте стъпки разстояние, които я деляха от прозореца. Авантюристичният ѝ дух се беше изпарил, затова Донът така и не събра смелост да скочи обратно вътре. Вместо това реши да нагаде вой с цяло гърло.

Следващите няколко минути прекарах в псувни и опити да я придумам да се върне. Отворих прозореца докрай, пускайки поток от леден въздух в доскоро уютния апартамент. Пухкавата черно-бежово-бяла котка просто седеше там, оплакваше се и виеше така силно, че се притесних някой от съседите да не се събудят и да я гръмне.

Ботушите ми бяха долу в сушилнята, чак в мазето на сградата. Нямах идея къде са ми маратонките. Така че – в момент на слабоумие, за който не след дълго съжалих – нахлузих на краката си розовите „Крокс“ на бившата ми, навлякох дебело кожено яке и изтичах навън да прибера проклетата котка. Част от мен повтаряше: *Забрави я. Не е твоята котка. Нека тъпанарката си мръзне.*

Но както казах, не съм чак такъв задник. Колкото и да си го заслужаваше Беатрис, тя обичаше дяволското животно. А горката глупачка Донът нямаше шанс навън в този студ. Не и задълго.

Освен това – нека не забравяме – котката си стоеше там и виеше, все едно някой коли гецата ѝ пред нея.

Хукнах надолу по стълбите и излязох навън, тичайки към гървото между улицата и сградата. Мигновено съжалих, че не се бях облякъл подходящо. Студеният, пронизващ вятър впи ледени нокти в краката и стъпалата ми.

Донът си беше там – седеше си на клона, вперила поглед някъде между мен и отворения прозорец на апартамента. И продължаваше да вие. В един от апартаментите на първия етаж светна лампа. Изстенах. Госпожа Парсънс. Вечно киселата, обожаваща да подава жалби госпожа Парсънс.

– Донът! – извиках. – Хайде, малка гадино!

Протегнах ръце.

Котката можеше да скочи в обятията ми – бях я научил на това. Ако разтърсех плик с котешки лакомства, скачаше веднага. Ако ѝ направех *пс-пс-пс*, понякога скачаше директно на рамото ми. Проклех се, че не взех лакомства със себе си.

Прозорецът на първия етаж се отвори.

– Какво, за бога, става тук?! – провикна се госпожа Парсънс и надникна навън. Беше с някаква хавлиена кърпа на главата, която ѝ придаваше вид на религиозно гуру. Очичките ѝ се впиха в мен. – Карл, ти ли си?

– Да, госпожо Парсънс – отвърнах аз. – Извинявайте. Котката ми избяга, опитвам се да я прибера, преди да измръзне до смърт.

– Ами ти си този, който ще измръзне до...

Госпожа Парсънс така и не довърши изречението.

Тряс.

Случи се толкова бързо.

Сградата се срути на земята. Видях го с очите си. Седметажният жилищен блок беше там в единия момент – и после го нямаше. Гледах директно към госпожа Парсънс, когато стана. Сякаш сградата беше огромна тенекиена кутия, смазана от някакъв космически ботуш. Видях това и го чух. Вятърът ме връхлетя и навън веднага стана тъмно. Уличната лампа точно вляво от мен беше изчезнала. Сградите наоколо – изчезнали. Колите по улицата – също.

Всичко беше изчезнало, с изключение на гърветата, стойката за велосипеди и мотопеда на Марджъри Уилямс, който още беше закопчан със скоба от общинската служба.

Огледах се, забравяйки за миг смразяващия студ. В тъмната, облачна нощ не се виждаше почти нищо. В далечината – а сега можех да виждам надалеч, защото вече нямаше сгради – гореше огън.

Настъпни пълна, абсолютна тишина.

– Какво, по дяволите... – измърморих и се завъртях в кръг.

Някои случайни неща бяха останали. Като стойката за велосипеди. Знакът „Стоп“ беше там, но табелата с името на улицата до него – не. Нямаше никаква логика. Там, където преди имаше паркирани коли, в асфалта се виждаха вдлъбнатини с формата на коли – сякаш нещо ги беше издърпало надолу през настилката, право към центъра на Земята.

Донът скочи във все още протезнатите ми ръце. Погледнах котката, без да знам какво да направя или кажа.

– Какво, по дяволите... – повторих.

От моята сграда беше останал само един правоъгълник от разровена пръст и камъни.

И тогава я видях, точно до краката ми.

Главата на госпожа Парсънс. Не се виждаше добре в тъмното, но веднага разбрах какво гледам.

Внезапно осъзнах жестоката истина.

Шокът от рухването на сградите беше едно. Но в тези сгради имаше хора. Почти всички в шибания град бяха вътре в тях. Дори повечето бездомници бяха в приюти. Имаше репортаж по новините как ги прибират от улиците заради зверския студ. Беше два след полунощ в понеделник. Всички бяха в леглата си. А това означаваше, че всички бяха мъртви!

Прогължавах да се въртя в кръг като идиот, без да знам какво да правя. Повдигаше ми се. Донът започна да се гърчи – явно беше решила, че съм безполезен. Драскаше ме, но аз не я пусках.

И тогава прозвуча гласът. Мъжки, роботизиран глас.

Заговори направо в съзнанието ми. Беше като нещо материално – шип в мозъка, който ме гращеше. Не говореше на английски. Но разбирах всяка дума.

Докато „говореше“, във въздуха пред очите ми се появи текст.

Оцелели хора, внимание.

– Какво? – възкликнах аз. – Какво е това? Кой е там?

Опитах се да ритна висящите пред мен думи и твърде малкият сандал изхвърча от крака ми. Подскочих към него и бързо го нахлузих. Думите се преместиха заедно с мен, носейки се във въздуха на метър-два пред лицето ми.

Дори буквите не бяха английски. Бяха погредени вертикално, не хоризонтално. Но аз ги познавах и ги разбирах, сякаш цял живот съм чел на този език.

Съгласно правилата на Синдиката, подраздел 543 от Кодекса за ценните елементни резерви, поради неуспеха да подагете надлежно жалба относно правата върху минералните и елементните ресурси в рамките на 50 солара* от първия контакт, вашата планета беше успешно завзета и понастоящем се експлоатира за добив на всички заявени елементни залежи от назначения планетарен регент.

Всички интериорни пространства във вашия свят са били смачкани, а всички суровини – органични и неорганични – в момента се добиват за извличане на заявените елементи.

Съгласно Закона за възстановяване на добити материали, както и подраздел 35 от Закона за защита на коренното планетарно население, на всички оцелели хора ще бъде дадена възможност да си възвърнат загубената материя. Корпорация „Борант“, на която е възложено управлението на тази звездна система, има правото да избере начина на това възстановяване – и е избрала опция 3, известна още

---

* Под думата „солар“ извънземните в романа имат предвид една слънчева/тропическа година, която е равна на приблизително 365 дни и 6 часа. – Б.пр.

като Световното подземие* с 18 нива. Корпорация „Борант“ запазва всички права за излъчване, използване и контрол върху всеки аспект от Световното подземие и ще запази управлението си, докато спазва регулациите на Синдиката относно възстановяването на световните ресурси.

При успешно преминаване на 18-о ниво на Световното подземие управлението над планетата ще бъде предадено на победителя.

Неутрален наблюдаващ изкуствен интелект – това съм аз – е създаден и изпратен от Синдиката на тази планета с цел да надзирава създаването на Световното подземие и да гарантира, че всички правила и разпоредби се спазват коректно.

Моля, обърнете особено внимание на следващата информация, тъй като тя няма да бъде повторена.

Съгласно Закона за защита на коренното планетарно население всички останали материали – оценени на 99,999999% от пресята материя – понастоящем се преработват за изграждането на Световното подземие. Първото ниво на това подземие ще се отвори приблизително 18 секунди след края на това съобщение. Входовете към първо ниво ще останат отворени точно един човешки час – само един. След като те се затворят, влизането вътре ще бъде невъзможно. А ако влезете, няма как да излезете, докато не преминете всички 18 нива на Световното подземие или не бъдат изпълнени определени групи условия.

Ако изберете да не влезете в Подземието, ще трябва да се погрижите за оцеляването си на повърхността на планетата и това може да бъде последното съобщение, което ще получите през живота си. Всички вече обработени матери-

---

* Английската дума *dungeon* всъщност означава (подземен) затвор, тъмница, зандан, но предвид факта, че книгата е вдъхновена от ролеви игри (били те настолни, конзолни или компютърни) като *Dungeons & Dragons*, която е известна у нас най-вече под името „Подземия и дракони“, реших да използвам на повечето места в текста *подземие* вместо примерно тъмница, още повече че въпросното подземие (както ще стане ясно по-нататък) не е типичен затвор. – Б.пр.

али и елементи са конфискувани и изгубени за вас. Въпреки това имате свободата да добивате и използвате всички останали естествени ресурси за лични цели. Корпорация „Борант“ ви пожелава успех и ви благодари за възможността.

Ако желаете да упражните правото си на възстановяване на ресурси, моля, обърнете внимание на следното.

По света ще бъдат създадени 150 000 входа към първото ниво. Тези входи ще бъдат ясно обозначени и лесни за откриване. Ако решите да влезете в първото ниво на Подземието, ще разполагате с пет пълни завъртания на планетата ви, за да намерите следващото ниво. На ниво две ще има 75 000 входа. На ниво три – 37 500. На ниво четири – 18 750. На ниво пет – 9 375. На ниво шест – 4 688. Броят на входовете към всяко следващо ниво ще прогължи да намалява наполовина, закръглено нагоре, чак до 18-о ниво, което ще има само два входа и един изход.

Участниците, които изберат да влязат в Световното подземие, трябва да намерят стълбище и да слязат на следващото ниво преди изтичане на определеното време. След като времето изтече, нивото ще бъде рекултивирано и всичката материя, останала вътре – органична или неорганична, – ще бъде загубена. Събраната плячка и други материали, които не са били взети и обявени за лична собственост, може да бъдат прехвърлени на Пазара на Синдиката.

Всяко по-долно ниво ще има по-дълъг срок за преминаване.

Допълнителни правила влизат в сила, щом някой участник достигне десетото ниво. Те ще бъдат разяснени при достигането му – ако то изобщо бъде достигнато.

Ако решите да влезете в Световното подземие, силно препоръчваме незабавно да откриете и използвате Тренировъчна гилдия. Между нива 1 и 3 ще бъдат разпределени няколко такива гилдии.

Ако имате допълнителни въпроси или желаете да подадете жалба, всички молби и запитвания трябва да бъдат изпратени в писмен вид до най-близкия офис на Синдиката.

Благодарим ви, че сте част от Синдиката. Приятен ден.

Мозъкът ми едва успяваше да обработи казаното от гласа – толкова объркан бях от всичко, което току-що се случи. Вече не усещах краката си. Бях стоял навън твърде дълго и буквално рискувах да замръзна до смърт. Или поне да изгубя няколко пръста от студа. Трябваше да се подслоня някъде, да вляза вътре, и то веднага.

Но вече нямаше „вътре“. Дори коли нямаше. Очите ми се спряха на онзи огън, който все още бушуваше на няколко пресечки от мен. Трябваше да стигна до него. И то бързо. Обърнах се и се затичах промаво.

Вятърът, който допреди да изчезнат сградите беше просто лек бриз, сега се бе превърнал в постоянна ледена виелица, мирисещи силно на море. Донът се извиваше в ръцете ми, граскаше, мъчеше се да се измъкне. Захапа ме за рамото, но якето ме предпази. Стиснах я по-здраво.

Това съм ли е? Някой да не ме е натъпкал с халюциногени?

Световно подземие? Какво, по дяволите, изобщо означаваше това? Мислите ми препускаха. Мигновено се сетих за *Pathfinder*, за *Dungeons & Dragons* и за други игри, които не бях пипал, откак-то постъпих на активна служба. Не виждах нито един човек. И не чувах нищо освен заобикалящия ме вятър.

И тогава прозвуча рог. Като тропнет, пронизващ нощния въздух. Замръзнах на място, оглеждайки се. *Сега пък какво?*

Появява се Подземието. Това става. Мамка му... това наистина се случва.

На по-малко от трийсет метра вляво от мен, точно в средата на мястото, където преди имаше магазин втора употреба, грейна дебел лъч светлина и освети небето. Видях още един лъч да се издига във въздуха – на около миля разстояние. Обърнах се – и зърнах още няколко, пръснати из града.

Дори от това разстояние усещах топлината, извиреща от ярко осветената дупка в земята.

Изобщо не се замислих. Главата ми още бучеше от цялата информация, която бях получил преди малко. Розовите сандали ми стискаха. Огънят в далечината се оказа по-далеч, отколкото си мислех. Бях виждал от първо лице какво прави хипотермията с хората.

Затова се обърнах към светлината – и се затичах.